

UROŠ PETROVIĆ

BEOGRADSKA
MANGA

■ Laguna ■

Copyright © 2026 Uroš Petrović

Illustration copyright © 2026 Uroš Petrović

Copyright © 2026 ovog izdanja, LAGUNA

Autor ilustracije na koricama i mange Vukašin Gajić

U romanu *Beogradska manga* se na stranicama 98–99 i 254–255 citiraju stihovi pesme *Beograd* koju je 1994. napisao Petar Lazić, a muziku na tekst komponovao Vladimir Marković. Snimili su je sa brojnim gostima i na albumu „Ja nisam ja“ 1994. godine objavili Vladimir Marković Vlada i Dragutin Balaban Bajka. Ova pesma je oda gradu i svojevrsna himna Beograda i u romanu se koristi isključivo u svrhu umetničke podrške pripovedanja radnje romana.

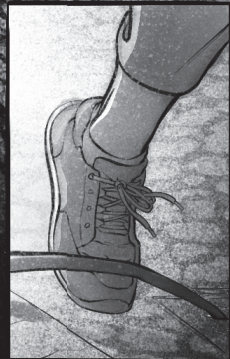
Tekst pesme *Beograd* nalazi se u okviru romana *Beogradska manga* uz saglasnost porodice Petra Lazića.

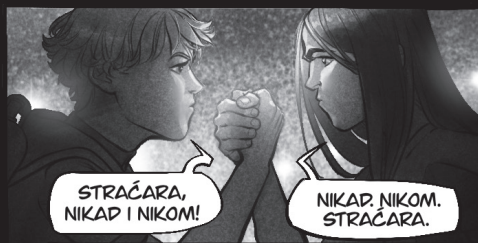
BEOGRADSKA
MANGA

Sadržaj

Beogradska manga	9
Fantastične zamke svakodnevice – pogovor Ljiljane Pešikan-Ljuštanović	291
O autoru	299
O ilustratoru	301

Začuo se grozan krik. Odjeknu lavež. Dva dečaka, Viktor i dugokosi kojeg su zvali Apač, osvrnuše se ka udžerici iz koje je kuljao dim.

STRAČARA,
NIKAD I NIKOM!

NIKAD NIKOM.
STRAČARA.

U šaci usnulog Viktora gomilala se bela pena za brijanje. Nije se probudio. Anabela je sve snimala mobilnim telefonom. Čim mu je nanela mirišljavu tvar na dlanove, uze pero i njegovim vrhom poče da dodiruje mlađeg brata po licu. Dečak se naglo protrlja po licu umazanim rukama. Probudi se sasvim unezveren, uz kikut devojčice koja ga je snimala.

„Guud moooooorning, Vikipedijaaaa!“, uzviknu ona glasom poput radijskog voditelja.

Dok je Viktor pokušavao da dokuči gde se nalazi, Anabela je već hitala ka svojoj sobi. Dodirnuvši nekoliko puta ekran telefona, podizala je najnoviji snimak na internet.

„Aaaah, ide mi pena na usta!“, zavapio je bunovni dečak.

Čuvši ga, devojka se dodatno ozari. Uz malenu žal što nije i to snimila, već je gledala u naglo rastući broj pregleda svoje video-kreacije.

„Moj brat, top-zvezda *Titl toka!* Ajmo, sto hiljada lajkova!“, bodrila je spravicu.

Viktor je polako shvatao šta se desilo.

„Mama! Mama! Veštica me opet blamira! Snima me i stavlja na internet! To je, bre, zakonom zabranjeno!“, prodrao se da ga čuju svi u kući.

„Mnogo ste slatki oboje! Dobro jutro, anđeli!“, dopirao je veseli glas iz kuhinje.

Pripadao je Seleni Antić, koja se trudila da svoje dvoje dece vaspitava u sasvim savremenom duhu. Ipak, duboko u njoj čučale su tradicionalne vrednosti šumadijskih predaka. Smatrala se stamenim sidrom porodice Antić.

„Mama, ignorišeš stvaranje trauma u posebno osetljivom dobu odrastanja svoga sina! Ja sam ugroženo dete!“, ukazivao je dečak, bez iskrene vere u promene.

„Jesi! Svi te ugrožavamo našom pažnjom i ljubavlju! Hajde sad, uredi se, pa da probaš mamin novi specijalitet! Delišeš!“, cvrkutala je.

„Šta je danas na meniju? Opet neko čudo sa *Tventi-forkičena?*“, pitao ju je, sa dozom osvetničkog izrugivanja u glasu.

„Pogađaj!“, začika ga Seleni.

„Pandine šape sa bambusom a la Vuhan!“, procedi dečak.

„Ha-ha, Viktore! Avokado slajsis sa nadevom od pistaća!“, reče ona ponosno.

Dečak je skidao penu za brijanje ispred ogledala u kupatilu.

„Bljakčina!“, izustio je, gadljivo otresajući belu tvar sa ruku.

„Viktore! Šta smo rekli za to tvoje bljak? A nisi ni probao. Mama se mučila...“, zavijala je Selena.

Dečak prevrnu očima i duboko uzdahnu.

* * *

Naslonjen na staru ogradu na kojoj je kovano gvožđe ličilo na živu puzavicu, Aleksandar Paču, zvani Apač, gledao je u ekran svog mobilnog telefona. Upravo je ispratio kako je njegov najbolji drug probuđen penom za brijanje. Čim je podigao pogled uz ulicu, video je Viktora, uživo.

„Brate, čestitam! Prvi si u generaciji počeo da se briješ!“, začikao ga je.

„A?“, upitao ga je ovaj, čkiljeći kroz trepavice.

„Video sam te na *Titl toku*! Svi šeruju!“, sijale su Apačeve oči dok je govorio.

„E, onu moju nenormalnu sestru jednom ću da udavim na spavanju, njenim Helo Kiti jastukom, pa ću da objavim snimak onim bolesnicima što je prate, uz prigodan tekst: Do sada ste gledali buđenja, sad jedno malo uspavljiva-nje...“, preteći je rekao Viktor.

„Daj, bre, napravila je zvezdu od tebe...“

„Ma važi, super sam zvezda. Svi mi se smeju.“

„Znaš šta kažu: devojčice najviše vole one koji umeju da ih zasmiju!“, tešio ga je drugar.

„Budale! Na mom kanalu, gde saopštavam zanimljive činjenice o biljnom i životinjskom svetu, niko me i ne gleda. Gledaju se samo gluposti! Blejači! Fujčina!“, reče i odmahnu rukom.

„Ej, kad smo kod toga, izgleda da se danas useljavaju u *Adams femili* kuću!“, pokuša Apač da skrene temu.

Uspelo mu je. Velika, starinska vila u kraju bila je odavno bez novih stanara.

„Spuki! Ajde da čekiramo ko nam dolazi!“, predloži dečak koji se pre svega nekoliko sekundi rugao radoznalosti.

„Priča se po školi da će tu da se usele neki gurui“, reče Aca Apač, gotovo šapatom.

„Znaš li ti uopšte šta znači *gurui*?“

„Pa neki narod, valjda.“

Aleksandar Paču nije mnogo čitao. Više je voleo sport.

„Bravo. Drevni, sa Kavkaza!“, naruga mu se dečak, koga nisu bez razloga zvali Vikipedija.

„Pa zna i Apač nešto.“

Nije shvatio. Viktor razočarano uzdahnu.

„Ajmo tamo da izblejimo malo, možda ih vidimo“, predloži pomirljivo.

* * *

Ispred kućerine obrasle bršljanom bio je parkiran kamion za selidbe, okružen užurbanim ljudima. Radnici u drečavim kombinezonima istovarali su nameštaj i kutije, i unosili ih u kuću.

Na obližnjem krovu se šepurila crna roda, Egipćanka, uživajući u osami i blagim sunčevim zracima. Niko je nije primetio.

Na stepeništu vile tek tada opaziše devojčicu ravne kose i lepog izduženog lica, koja je palcem desne ruke listala ulevo po ekranu svog telefona. Dečaci više nisu gledali ni kamion, ni radnike, ni zanimljive kutije sa različitim natpisima.

BAŠ GRMI OVA
MALA GURUJKA...
DA L' ZNA SRPSKI?

TIŠE, DA TE NE ČUJE,
BRE. POMISLIĆE DA
SMO NEKE BUDALE.

POGLEPALA ME
JE! EGZOTIČNA
U FULU!

EGZOTIČNO JE
KOLIKO SI GLUP!

HAJDE DA SE SKLONIMO,
IZGLEPAMO KAO DVA
RADOZNALA KLINCA
KOJI SU DOŠLI DA
ŠPIJUNIRAJU LJUDE.

ŠTA TU TAČNO
NIJE TAČNO?

ČUTI! EVO JE,
PRILAZI...

VALJDA ZNA
ENGLLESKI!

HELO, HENDSAM!

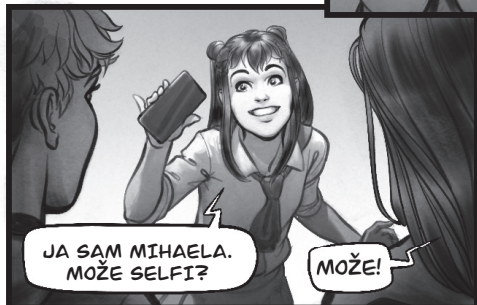

NEMOJTE MI SAMO REĆI DA MI JE SADA VIKTOR SA TITL TOKA KOMŠIJA?

SUPRAUS, SUPRAUS!

O, NE!

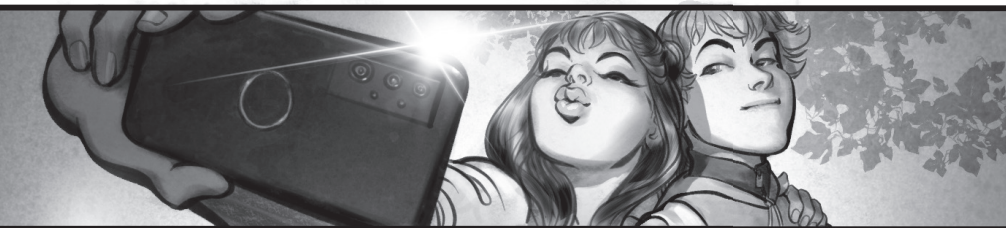

JA SAM MIHAELA. MOŽE SELFI?

MOŽE!

NE SA TOBOM. SA VIKIJEM.

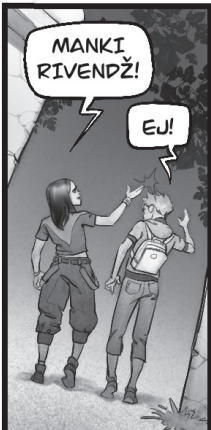

HVALA, ČAO!

VAUUU! AJ' ZAMOLI ANABELU DA MALO I MENE SNIMA.

MOGLA BI, KAŽE DA SNIMCI SA MAJMUNIMA IMAJU NAJVEĆI BROJ PREGLEDA!

MANKI RIVENDŽ!

EJ!

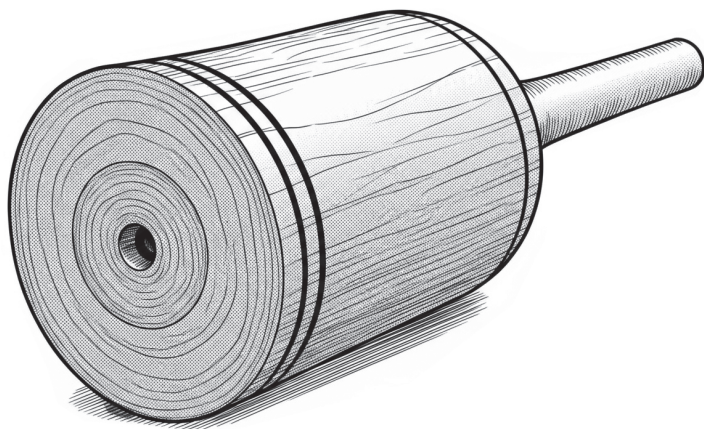
„Hajmo do Nindže da mu ispričamo novosti. Možda ubodemo i vanilice“, predloži Apač, željan da se i on domogne makar kakve slasti.

„Nisam još dobio lovu. Nisam rešio tatinu zagonetku“, slegnu ramenima drugi dečak.

„Ajd imam ja, rešio sam zagonetni predmet iz prve! Tata se razočarao! Pokidô sam!“, pohvali se i lako lupnu dlanom po džepu.

„Pa i ja najviše volim kad ne rešiš odmah, pa da rešavamo zajedno! Šta ti je sad pokazao?“, upita ga.

„Neko čudo! Pokazaću ti ga kad dođeš kod mene, da ti ne kvarim zabavu. Ja sam ga odmah provalio po jednom detalju, možda i tebi sevne iz prve“, odgovori mu Apač živahno.

„Jedva čekam! Al' su nam tate lude, a? Jedan pokazuje zagonetne predmete, drugi sipa zagonetke“, razveseli se Vikipedija.

„Tata kaže da će nam tako izoštriti umove. Njih dvojica ne samo da gledaju te kvizove na te-veu – pričao mi je da su bili ekipa na nekom praistorijskom kvizu, ali odavno. Nema klipova na *Titl toku*, moš misliti kad je bilo!“, zaključuje Apač.

„Nekako im je super fora. Šta misliš, da li im je čudno to što u poslednje vreme visimo kod baka Bete?“, upita sasvim ozbiljno drugi dečak.

„To nećemo da proveravamo. Bakuta kida a i papagaj joj je izgasan. A što je najvažnije, ovo se puni!“

Apač iz ranca izvadi podebeli koverat na kojem je pisalo *Beogradski tajni klub*.

„Skloni to! Zašto si to poneo? Videće neko!“, upozorila ga Viktor šapatom.

Apač pažljivo vrati podebeli koverat u ranac.

„Ne tripuj se. Volim da je uz mene! Fokusiraj se na popunjavanje fonda! Daj čika Bracinu zagonetku!“, reče crnokosi.

„Ajđ, kod Nindže ćemo. Znaš da se istripuje kada ga ne uključujemo u nešto...“, reče Viktor.

U bočnoj ulici je kostimirani akrobata hodao po žici, visoko iznad kaldrme i domašaja tuđih očiju.

* * *

Poslastičarnica Nikolinih roditelja bila je čista i uredna, pomalo staromodna. To joj je davalo izvesni šarm. Samo su nalepnice za *fri vajfaj* i *Trip advajzer* ocenu odavale vek u kojem posluje.

Nikolina majka Dragana Gaga Trandafilovski stiskala je struk zavese. Vešto uvezana, ličila je na balsku haljinu od lakog, crvenog pliša.

„Dobar dan, teta Gago!“, obratiše joj se dečaci uglas.

„Zdravo, lepotani! Nikola vam je gore! Baš završava do-maći. Jeste li i vi uradili svoj?“, prosipala je kratke, uglav-nom banalne rečenice.

„Ma sve, još juče. Samo sa Nikolom da proverimo da li smo ga uradili dobro“, belo slaga Viktor.

„On najbolje zna!“, pretera Apač.

Tokom razgovora Gaga nije prestajala sa radom. Pa-kovala je nešto u šuštav papir.

„Lutke moje pametne! Što volim što se sa vama druži! Gore vam je on, pa ponesite, vala, i ove vanilice, da se okrepite malo!“, cvrkutala je.

Dečaci preuzeše zamotuljak. Iza zastakljenog pulta, kroz kolače, nakratko, radoznalo proviri Nikolina sestra Senka. Nisu je ni primetili. Ta se mala skrivala kao šumski puh.

Čim su zamakli za ugao, papir zašušta. Vanilice su ne-stale tako da su od njih ostale samo sporadične mrlje od prah-šećera po njihovim majicama.

„Moramo da ga spasavamo. Već se ugojio za meda-lju...“, mrmljao je Apač punih usta.

„Ma naravno! Šta bi on bez nas?“, složio se Viktor veselo.

Dugokosi zgužva papir i nabi ga između saksije sa ukrasnom koprivom i španskog zida. Tek kada su se uve-rili da su uklonili sve tragove slatke gozbe, Viktor poku-ca. Nedugo potom, Nikola im otvori. Jedva su suzdržali kikut.

„E, 'de ste. Šta ste to jeli?“, upita ih nevino.

„Uvalila nam Viktorova mama brokoli, pa naredila da sve moramo da pojedemo“, ispali Apač.

Ramena su im se tresla dok su ulazili.
„Šta se, bre, tresete?“, upitao ih je debeli.
„Vitaminski šok, valjda“, procedi Vikipedija.
Kikot prasnu napolje.

* * *

Mihaela je stajala ispred roditelja u prostranoj, praznoj prostoriji. Ruke je držala na bokovima, što je činila uvek kada brani neki svoj stav. Ena i Sava Malivuk, dovoljno hrabri da napuste stalne poslove i uzmu veliki kredit da bi postali samozaposleni predavači, pred svojom mezimicom bili su mnogo oprezniji.

„Kako mislite – da ovo ostavimo prazno? Da ne koristimo uopšte?“, iščuđavala se devojčica naglas.

„Jedno od osnovnih poslovnih pravila kaže da nekretnine uspešnih moraju isplaćivati same sebe. Ovaj prostor nam nije potreban za stanovanje, imamo sasvim dovoljno prostora gore. Ovde ćemo osmisliti nešto što nam može doneti pasivan prihod, *passive income*, dovoljan za održavanje čitave kuće“, govorio je Sava, kao da pred sobom ima publiku.

„Azil za kuce!“, ponovi Mihaela svoju želju.

Volela je životinje. I biljke. I tajne.

„Azil za životinje ne donosi prihode, već zahteva donacije... Pričali smo već o tome“, reče joj otac tihim, smirenim glasom.

„Mihaela, nije realno, živećemo iznad. Takvi azili se prave van grada, a mi smo u centru Beograda. Nego, ima mama jednu super ideju“, oprezno dodade Ena.

„Igraonica za decu ulice!“, pokuša devojčica da pogodi.

„Ne baš“, odmereno joj reče majka.

„Pravićemo ovde salu za pilates?“, sa mnogo manje elana izusti Mihaela.

„Nećemo ništa bučno, ne brini“, umiri je Ena.

„Osim možda, jednokratno“, reče Sava, namignuvši supruzi.

„Tako je. Slušaj, dok ne odlučimo na koji način ćemo da osmislimo ovaj prostor, možeš ovde napraviti *icebreaking* žurku za tvoje nove drugare!“, objavi svečano Ena.

„Taman ti je rođendan sledeće nedelje!“, nadoveza se otac.

„To mi se već dopada. Odličan start za *new kid on the block!*“, reče devojčica, očigledno bolje raspoložena.

Mihaela je navikla na selidbe i postala majstor u prilagođavanju. Morala je.

„Možemo tata i ja da osmislimo i neke super kul aktivnosti za vas“, predloži joj Ena, znajući unapred i izraz lica i odgovor svoje ćerke.

„Mama!“, prekori je Mihaela.

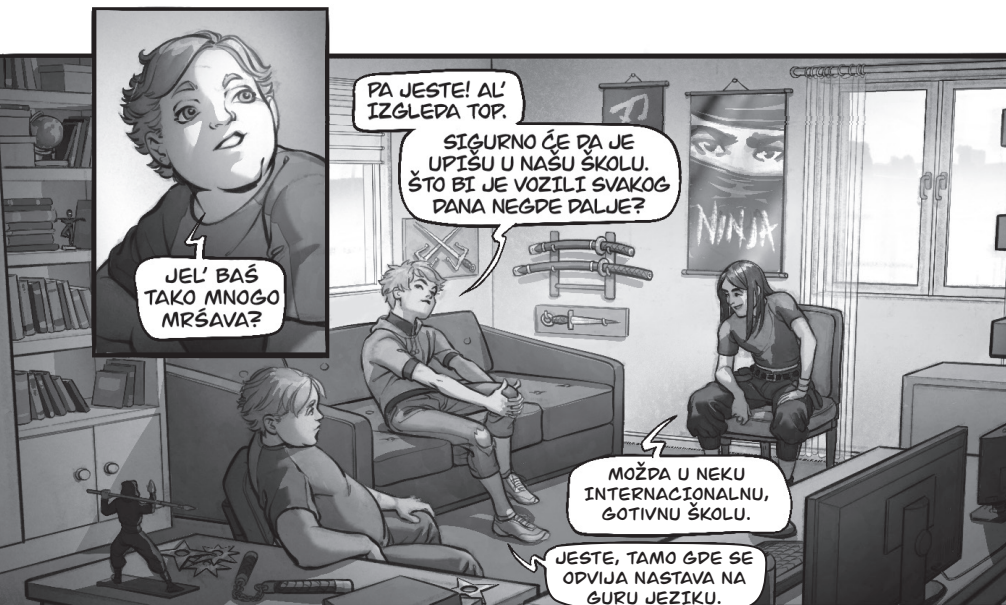
„Dobro. Sori. Ti smišljaš“, odustade majka od onoga što nije ni nameravala.

„Već sam smislila... pola“, reče devojčica uz zagonetni smešak.

* * *

Iznad Beograda su se rojili oblaci svih boja osim bele i zelene.

Momci su baš pričali o Mihaeli. Nikolina soba je bila uredna i promišljeno nameštena za uspešno učenje. Svetlost je na radni sto padala se leve strane. Udžbenici, sveske, lenjiri i olovke imali su posebne police iznad. Sa postera su vrebale nindže u raznim panterkim pozama.

PA JESTE! AL' IZGLEPA TOP.

SIGURNO ĆE DA JE UPIŠU U NAŠU ŠKOLU. ŠTO BI JE VOZILI SVAKOG DANA NEGDE DALJE?

JEL' BAŠ TAKO MNOGO MRŠAVA?

MOŽDA U NEKU INTERNACIONALNU, GOTIVNU ŠKOLU.

JESTE, TAMO GDE SE OPVIJA NASTAVA NA GURU JEZIKU.

EJ, BRE, DANAS JE SUBOTA. JESI LI REŠIO NOVU ZAGONETKU?

EVO JE OVDE. NISMO HTELI BEZ TEBE.

ŠTA ČUVA NE DIRA, ODEČU NE BIRA? NE LOVI AL' VREBA, ZIMI NAM NE TREBA.

HMMM... NINDŽA NIJE. JESTE DA MU ODEČU BIRA MAMA, ALI KAD TREBA DA ČUVA KOLAČE, MALO IH I DIRA!

AHAHA. AL' SI PAMETAN... A DA NIJE REŠENJE - PAČE?

* * *

Par sati kasnije istu scenu na ekranu mobilnog telefona gledale su dve devojčice: Katarina, zvana Kaća, i Nera, visprena digitalka zvana Nerc. Krajičkom oka primetile su da im se približavaju Viktor i Apač.

„Evo ga. Sladak je!“, šapnu Katarina.

„Mukica... A želeo je da se proslavi po znanju i pameti“, primeti Nera.

Dečaci su opazili da ih devojčice gledaju. Apač im se spremno osmehnuo, i ne bi mu uzvraćeno. Nije mu smetalo. Kada su se on i Viktor izdvojili u ugao dvorišta, izvadili su iz ranca ukusno napravljene rođendanske pozivnice.

„Sa stilom, nema šta!“, pohvalio je Apač ukrašeno parče kartona.

„Pazi, maskenbal! Mala je gaserka neviđena...“, progundao je Viktor, iako je bilo jasno da se ideja i njemu dopala.

„I to u *Adams femili* kući! Koliko smo samo puta hteli da provalimo tamo, da je istražimo!“, dodao je, ipak, sa mnogo manje negodovanja.

„Pa, da se ti i Nindža niste toliko plašili...“, začika ga Apač.

„Pa što nisi sam to uradio?“

„Nisam ni u stračaru sam ulazio!“, uđe Aca u zabranjenu zonu.

„Dogovorili smo se da je nikada ne pominjemo! Nikada!“, ozbiljno ga prekori Vikipedija.

Dugokosi podrugljivo razrogači oči.

„Stračara! Stračara!“, zvučao je njegov grozni šapat.

„Kakva stračara? Šta opet krijete od mene?“, iznenadi ih Nikolin glas iza leđa.

Viktor i Apač se prvo trgoše, potom popreko pogledaše.

„Mani Apača i njegove indijanske legende. Fokus na maskenbal! Tamo se moramo pojaviti sa stilom!“

Vikipedija je vešto skrenuo temu. Ipak, nemir ga nije napuštao.

„Naručili su svašta od mojih! Biće top žurka!“, ushićeno im objavi Nidža.

„Za ovog Indijanca već znam, a u šta ćeš ti da se maskiraš?“, upita ga Viktor.

„A šta misliš?“, uzvрати pitanjem debeli, pomalo i nadureno.

„Nemam pojma. Nećeš valjda u nindžu, a?“, igrao se Viki.

„Pa, kad me već tako zovete...“, razloži ovaj, snebivajući se.

„A ti bi mogao u gusara! Oni su uvek kul! Znaš ono, Džek Sperou!“, sinu Apaču da predloži kostim još neodlučnom Viktoru.

„Ej, biće, bre, puna žurka gusara i Harija Potera! Boring! Ja ću u nešto skroz originalno, neću ko svako!“, usprotivi se ovaj sa gnušanjem.

„Uvek komplikuješ! Budi Betmen!“, nastavi Aca da mu predlaže, rizikujući da dobije poznati rimovani odgovor.

„Neću u kostim koji svako može da kupi kod Kineza. Viktor će da bude jedinstven, kao i uvek!“, nadmeno objavi ovaj.

Gore, visoko iznad njih, na plavom svodu, krstarilo je jato crnih ptica, tvoreći titravi znak pitanja, ili srp, ili ništa, već kako ko vidi, ili ne vidi.

* * *

Mihaelini roditelji su se osvrtni po velikom prostoru kuće. Mirisalo je na lak za stolariju i akrilne boje.

„Da se nismo malo zaleteli sa ovom investicijom?“, zapitala se Ena naglas.

„Izdržaćemo! Bilo bi zaista paradoksalno da nama, budućim magovima predavanja o uspehu, ovo ne uspe...“, bodrio ju je Sava.

„Nisam očekivala toliko vanrednih troškova“, nastavila je brižna žena.

Sava je zaštitnički zagrla i poljubi.

„Hej, bre. Mi smo kupili kuću usred Beograda! I to u kakvom kraju!“, sokolio ju je.

„Još nije naša...“, glasio je Enin tihi odgovor, gotovo šapat.

„Naša je, kako nije. Kredit je u čitavom svetu najnormalniji način da kupiš nekretninu“, reče joj, poljubivši je ponovo.

Zadamara brava ulaznih vrata. Mihaela je banula u kuću sa sasvim drugačijom energijom.

„*I'm home!*“, oponašala je scenu iz američkih porodičnih filmova.

Sava i Ena se zaverenički pogledaše, sklapajući time po ko zna koji put prećutni dogovor da Mihaelu poštede teških tema.

* * *

Na krovu jedne zgrade nalazio se dvorac od peska, čudesno imun na kišu i vetar. Niko ne zna ko ga je i kada napravio.

* * *

Braca je na laptopu smenjivao ekrane ispisane teško razumljivim programskim jezikom dok su Viktor i Anabela

posvećeno gledali u svetlucava stakla svojih mobilnih telefona. Bili su i nisu bili zajedno, kada se pažljivo pogleda sa strane.

„Mogao bi da se maskiraš u Sir Olivera! To bi baš bilo super! Ima kod Dalibora super polucilindar, a ima i monokl, vidô sam!“, odjednom se otac oglasi i vrati ih u stvarni život.

„Tataaa... Da pretreseš sve iz moje škole naopačke, ne bi našao nikoga ko ima i najmanju ideju ko je Sir Oliver! Misle da je Alan Ford proizvođač automobila! Osim, možda, Nere, a za nju me baš briga...“, jadao se Viktor.

„Mogao bi da se maskiraš u mobilni telefon, a da na ekranu bude Vikipedija! Ionako te tako zovu!“, predloži Braca ponovo.

„Izgledaću kao glupa reklama u šoping molu!“, uzvрати mu sin.

„Vikipedija, znaš li šta ima novo?“, konačno se i Anabela uključi u razgovor.

„Zapratila te Arijana Grande?“, upita je dečak, ne bez namere čikanja.

„Ne, nego vidi ovo!“, uzvрати mu i zamahnu Mihaelinom pozivnicom za maskenbal.

Dečak napravi izraz lica kao da je video duha od duha.

„Aaaah! I ti si dobila! Koliko li su ih našampali kada ih tako olako dele?“, zavapi.

„Ahaha. Iskreno: pa kakva bi to bila žurka bez Anabele, kraljice?“, reče mu sestra, napravivši grimasu karakterističnu za selfi.

Znala je da njenog mlađeg brata to izluđuje.

„Fujčina! Kraljice krindža. U šta ćeš da se maskiraš? U bilo koju drugaricu? Ionako sve ličite!“, dobaci joj kiselo.

„Ma da. Znaš valjda u koga. U kraljicu! Logično“, zavrakuta ona.

„A mogla bi tamo da se pojaviš ne blenući u telefon, niko te ne bi prepoznao!“, nastavljao je dečak sa zadirkivanjem.

„A ti bi mogao da se prerušiš u strašilo iz Oza! Ne bi morao mnogo da se trudiš! Znaš koliko si voleo tu knjigu“, začika ga ona.

„I film je voleo!“, dobaci Braca.

„Tata! Strašilo!“, viknu Viktor.

„Dobro, šali se seka. Anabela! Dosta je bilo!“, rutinski povisi glas otac.

„Ma pusti nju! *Strašilo* je rešenje tvoje zagonetke! Šta čuva ne dira, odeću ne bira. Ne lovi al' vreba, zimi nam ne treba! Strašilo!“, reče ponosno dečak.

Braca bez reči izvadi novčanicu od dve hiljade dinara iz džepa i dade je Viktoru. Viktor je uze i isplazi se ka sestri. Ona uzvratila.

„Ja sam je rešila još jutros!“, reče mu nadmeno.

„Pa normalno je da si se lako setila strašila kad toliko vremena provodiš pred ogledalom!“, nije se dao Viktor.

„A tako. Sutra ćeš da imaš posebno buđenje... Titl-tok. Titl-tok...“, počeo da oponaša odbrojanje.

„Mamaaa!“, posegnu dečak za teškom artiljerijom.

„Hajde, mir. Lepo ćete se provesti na maskenbalu, svako sa svojim društvom. Hajde sada da funkcionišemo kao skladna porodica i da zajedno osmislimo kostim za Viktora!“, oglasila se konačno i Selena.

„Pa valjda mogu i sam da smislim!“, usprotivi se dečak, braneći svoje godine.

„Evo ideje! Pošto ja idem kao kraljica, mogao bi da budeš dvorska budala! Ionako me stalno zabavljaš!“ , nastavi Anabela svoju zabavu uživo.

„Anabela! Kazna! Hajde u svoju sobu da se malo ohladiš!“ , odlučno reče Selena.

„OK. *Whatever...*“ , izgovori kao da joj je svejedno i polako se uputi ka svojoj sobi.

„Stani! Da nisi nešto zaboravila?“ , zaustavi je mama.

„Aaah...“ , uzdahnu devojčica razočarano.

Vrati se unazad, poslušno ostavi svoj mobilni na policu u dnevnoj sobi i besno odmaršira ka svojoj sobi, ispraćena širokim Viktorovim kezom.

* * *

Apač je sedeo sa Daliborom u prostoriji punoj polica sa stotinama drangulija – rekvizita za filmove iz različitih epoha, kostima, maski, zagonetnih predmeta i ponekom starinski ukoričenom knjigom. U takvom su prostoru i najobičniji razgovori delovali važno i tajanstveno.

Čak i ćutanja.

„A jesi li zvao mamu, šta ona kaže?“ , upita Dača sina.

„Nisam, zvaću je. Ma ona će da se složi. Uvek se složi“ , reče dečak.

„I baš u Apača hoćeš, a?“

„Pa tako me zovu! Logično je“ , slegnu ramenima Apač.

„Pa onda i nije baš toliko originalno, zar ne?“

„Zašto? Imamo sve za Indijanca... Na šta ciljaš, tata?“

„Možda ti se, na prvu loptu, neće toliko svideti...“ , počeo da okoliša Dalibor.

„Da čujem! Znam da imaš kostime najluđih likova iz filmova!“ , požuri ga dečak.